

Evangelí del diumenge de la setmana II de Pasqua (A): “Hem vist el Senyor!”

Evangelí i comentari del
Diumenge II de Pasqua o de la
Divina Misericòrdia. “Tomàs li
va respondre: —Senyor meu i
Déu meu!” La fe és un regal que
hem de conrear i practicar amb
obres diàries, és el do dels
veritables enamorats del
Senyor.

Evangelí (*Jn* 20, 19-31)

Al capvespre d'aquell mateix dia – que era el primer de la setmana, el diumenge–, els deixebles, per por dels jueus, tenien tancades les portes del lloc on es trobaven. Jesús va arribar, es posà al mig i els digué:

—Pau a vosaltres.

Dit això, els va mostrar les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir:

—Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.

Llavors va alenar damunt d'ells i els digué:

—Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui els retindreu, li quedaran retinguts.

Quan vingué Jesús, Tomàs, un dels Dotze, l'anomenat Bessó, no era allà

amb els altres deixebles. Ells li van dir:

—Hem vist el Senyor.

Però ell els contestà:

—Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no fico el dit a la ferida dels claus i no li poso la mà dins el costat, jo no creuré pas.

Al cap de vuit dies, els deixebles es trobaven altra vegada en aquell mateix lloc, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús va arribar, es posà al mig i els digué:

—Pau a vosaltres.

Després diu a Tomàs:

—Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis incrèdul, sigues creient.

Tomàs li va respondre:

—Senyor meu i Déu meu!

Jesús li diu:

—Perquè m'has vist has cregut?
Feliços els qui creuran sense haver
vist!

Jesús va fer en presència dels seus
deixebles molts altres senyals que no
es troben escrits en aquest llibre. Els
que hi ha aquí han estat escrits
perquè cregueu que Jesús és el
Messies, el Fill de Déu, i, creient,
tingueu vida en el seu nom.

Comentari

Diumenge de Resurrecció Jesús es va
aparèixer als deixebles, que estaven
reclosos per temor, per a omplir-los
d'alegria i enviar-los a anunciar la
Bona Notícia com el Pare l'havia
enviat a Ell. El Senyor els mostra les

nares glorioses com a proves palpables del seu triomf i els desitja la pau, que és “el do preciós que Crist ofereix als seus deixebles després d'haver passat a través de la mort i els inferns”, explica el Papa Francesc. “És el fruit de la victòria de l'amor de Déu sobre el mal, és el fruit del perdó”[1].

L'Evangeli ens explica que el deixeble Tomàs no hi era amb els altres. Quan torna, no creu en el testimoni atge joiós de tots: “Hem vist el Senyor”. Ho atribueix potser a una experiència interna o a un desvari col·lectiu. Tomàs exigeix quelcom més que el testimoni apostòlic i demana signes evidents per creure i canviar de vida. El diumenge següent, Jesús es va tornar a manifestar.

“Potser tu també escoltes en aquest moment el retret adreçat a Tomàs: *porta el dit aquí, i mira les meves*

mans. Porta la mà i posa-la al meu costat, i no siguis més incrèdul, sinó fidel (Jn 20, 27); i, amb l'Apòstol, sortirà de la teva ànima amb una sincera contrició, aquell crit: Senyor meu i Déu meu! (Jn 20, 28), us reconec definitivament com a Mestre, i ja per sempre —amb el vostre auxili— atresoraré les vostres ensenyances i m'esforçaré a seguir-les amb lleialtat”[2].

Avui, Diumenge de la Misericòrdia, “entrant en el misteri de Déu a través de les nafres –comenta el Papa Francesc–, comprenem que la misericòrdia no és una més entre les seves qualitats, sinó el batec mateix del seu cor. I llavors, com Tomàs, no viurem més com a deixebles insegurs, devots però vacil·lants, sinó que esdevindrem també enamorats veritables del Senyor”[3].

És natural que sentim l'anhel de Tomàs –voler veure i palpar Jesús–,

perquè coneixem a través dels sentits corporals. Per això ens demanem amb el Papa, “com assaborir aquest amor, com tocar avui amb la mà la misericòrdia de Jesús? Ens ho suggereix l'Evangelí, quan posa en evidència que la nit mateixa de Pasqua (cf. *Jn* 20, 22-23), la primera cosa que va fer Jesús tot just ressuscitat va ser donar l'Esperit per perdonar els pecats. Per experimentar l'amor cal passar per aquí: deixar-se perdonar”[4].

També podem sentir com a adreçada a nosaltres l'última benaurança que Jesús va pronunciar a la terra, provocada pel desconfiat Tomàs: “Feliços els qui creuran sense haver vist!”. La fe, la confiança en Déu sense proves cridaneres, és una felicitat, un do que ens cal demanar-li humilment: “augmenta'ns la fe!” (*Lc* 17, 5). És un regal que ens cal conrear i practicar amb obres diàries, perquè “qui creu en mi,

també farà les obres que jo faig, i encara en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare. I tot allò que demanareu en nom meu, jo ho faré; així el Pare serà glorificat en el Fill” (*Jn* 14, 12-14). Sant Josepmaria deia: “Déu és el de sempre. –Homes de fe fan falta: i es renovaran els prodigis que llegim en la Santa Escriptura”[5].

[1] Papa Francesc, *Regina Coeli*, Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia 2013.

[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 145.

[3] Papa Francesc, *Homilia*, Missa, Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia 2018.

[4] *Ibídem*.

[5] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 586.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-ii-de-
pasqua-hem-vist-el-senyor/](https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-ii-de-pasqua-hem-vist-el-senyor/) (18/08/2025)